

ŽIVOTOPIS

Josef Kosák, nar. 12.4. 1942, Norimberk

Osobní údaje:

Rodiče – matka Růžena, roz. Vetlíšková, nar. 1913 (v domácnosti, dělnice), otec Heinrich (počeštěn Jindřich), nar. 1909 (kovář, zámečník, dělník), německé národnosti

Bratr Heinrich (počeštěn Jindřich, říkalo se mu Jiřík), nar. 1940, sestra Jitka, nar. 1944 (zemřela na onemocnění plic ve věku 35 let)

Josef a jeho sourozenci se narodili do smíšeného manželství (otec Němec).

Dětství:

Josef prožil dětství ve Strakonících, kam se jeho rodiče na přání matky přestěhovali v roce 1944 z Norimberka. Důvodem byly maminky nepříjemné pocity spojené s jejím češtvím a nepřijetím do německé komunity v Norimberku, a také její obavy z vývoje války.

Josef byl velmi často nemocný, prodělal nejspíš většinu dětských nemocí, mnoho času trávil v nemocnici. Bez tehdejších nemožností léčby antibiotiky pak u Josefa došlo již v dětství k významné ztrátě sluchu. Jak sám uvedl, tento zdravotní hendikep jej provázel na každém kroku, kamarádi se mu smáli, musel se chránit, aby nedošlo k dalšímu postižení uší, např. při koupání. Do školy docházel ve Strakonících. Prázdniny trávil u svých prarodičů, kde se podle jeho slov naučil opravdu tvrdě pracovat. Pomáhal se vším, co bylo vyžadováno v hospodářství. Tento čas strávený s prarodiči považuje za základ jeho pohledu na život. Již v dětství Josef velmi rád jezdil na kole a běhal.

Mládí:

Vzhledem k Josefovým dobrým studijním výsledkům, ale i jeho zdravotního postižení, odešel studovat do Volyně, na Střední průmyslovou školu stavební, obor technická zařízení budov. Maturoval v roce 1960. V průběhu jeho studia na střední škole zemřel jeho otec – německé národnosti, a to v souvislosti s útrapami ze strany tehdejšího komunistického režimu. Dle slov pana Kosáka jej „komunisté utrápili k smrti“. Jeho otce neustále přesouvali z místa na místo (pracovně), neumožnili mu vykonávat jeho původní profesi, dělal velmi podřadné práce. Rodina neměla dostatek financí, Josefova matka nastoupila jako dělnice do *fezáren*. Bylo zjištěno, že i Josef byl sledován STB (dohledáno v Archivu bezpečnostních složek).

Dle pana Kosáka byla rodina umístěna do objektu, v němž žili rodiny policistů. Již v mládí se Josef domníval, že jeho rodina byla sledována. V mládí, stejně jako v dětství, Josef dál provozoval cyklistiku a běh. Účastnil se místních závodů, a jak on sám říkal, býval úspěšný a dodávalo mu to pocitu sebevědomí.

Dospělost:

V roce 1960, po maturitě, byla Josef umístěn pracovně do Sezimova Ústí do podniku Stavoprojekt, což souviselo s jeho polo-sirotstvím, a také s jeho zdravotním postižením. Žil na svobodárně a pracoval na pozici konstruktéra. Zde se s přáteli - spolupracovníky začal věnovat také vodáctví. A když mu v roce 1963 odešel nejlepší kamarád na vojnu, kam Josef toužil jít také, avšak z důvodu jeho zdravotního postižení nemohl, Josef začal malovat.

V roce 1965 se Josef oženil s Libuší, roz. Kahovcovou.

Roku 1965 se přestěhoval na vlastní žádost s manželkou (svatba v roce 1965) do pohraničí (Most), kde již působil na pozici projektanta, a to opět v podniku Stavoprojekt. Zde žil až do roku 1970. V Mostě se mu narodili dva synové, Stanislav (nar. 1966) a Jan (nar. 1969). Vzhledem k vysoké nemocnosti staršího syna se rodina v roce 1970 přestěhovala do Liberce.

V Liberci byl rodině stejně jako v Mostu přidělen byt a Josefovi umístěnka do Ateliéru Jablonec nad Nisou, odkud v roce 1973 přešel do Stavoprojektu v Liberci a po asi 10 letech do Lukášova, do podniku Družba. Lukášov si Josef vybral právě s ohledem na jeho sportovní aktivity. Denně mohl běhat do a z práce (celkem 12km), podnik byl umístěn v přírodě, což Josefovi vyhovovalo, stejně jako skutečnost, že to byl podnik celkem malý. Josef dál působil na pozici projektanta, v tomto podniku se soustředil na projektování plynovodů. V Liberci Josef k běhu a cyklistice přidal také běžecké lyžování a turistiku.

Po roce 1989 Josef působil ve firmě INPOS a po odchodu do důchodu v roce 2005 dál firmě vypomáhal formou OSVČ.

Po celou dospělost Josef intenzivně běhal, a to dokonce několikrát maraton. Za nejceněnější považuje maraton v Košicích v roce 1974, tzv. Běh míru, který běžel ku příležitosti 50.ého výročí tohoto závodu. Běžeckých závodů se účastnil podle jeho slov více než třicetkrát.

Vodáctví provozoval v Táboře a Mostě, v Liberci již mu možnosti vodáctví pouze na přehradě nevyhovovaly. Nicméně i tak v mládí stihl sjet velké množství i velmi náročných řek, včetně řek na Slovensku.

Běžecké lyžování začal provozovat po přestěhování do Liberce. Jen Jizerské padesátky se účastnil více než čtyřicetkrát. Jeho poslední závod Jizerské padesátky běžel při příležitosti 50. léta výročí tohoto závodu. To již Josefovi bylo úctyhodných 75 let.

Lyžařských závodů se účastnil ale téměř ve všech koutech Evropy, nejvíce si cení náročného závodu Vasallopét ve Švédsku.

K běhu, vodáctví a běhu na lyžích Josef ještě provozoval celoživotně cyklistiku a turistiku. S partou přátel projel na kole také velkou část Evropy. Třicet let Josef působil v Liberci na pozici předsedy turistického oddílu, věnoval se především výkonnostní turistice, působil také na pozici Krajského předsedy klubu turistů.

Současnost:

Pan Kosák stále provozuje turistiku, stále maluje své obrazy a ještě přispívá do časopisu Na cestu. Každé úterý a sobotu se vydává s turistickým oddílem a libereckou Vlastivědou na výlety. Maluje své obrazy, kterých má již více než padesát. A dál zapisuje své cesty do zápisníků zvaných *Wanderbuch*, které začal psát již v roce 1974 a doposud jich popsal 24.

Jeho obrazy jsou v současné době ke shlédnutí na Krajském úřadě v Liberci.

Životopis byl vytvořený pro potřeby projektu Příběhy našich soused.